

Sådanne forsøg på at undgå den uundgåelige død er simpelthen absurde og absolut unødvendige. Evtigt liv er en kvalitet i livet, som kommer af at leve i et forhold til Gud og Jesus Kristus (Joh. 17,3). Jesus lovede aldrig nogen et let liv, men han lovede et fuldt liv (Joh. 10,10). Denne nye kvalitet i livet påbegyndes nu og fortsætter ind i evigheden. Vor tid på jorden er relativt kort, men evigheden er omfattende. Gennem Jesus, som sagde: "Jeg er ... livet", kan vi ikke alene nyde livet fuldt og helt her, men vi kan være sikre på, at det aldrig vil ende.

Kristendommen er ikke kedelig; den handler om at leve livet fuldt ud. Den er ikke usand; den er sandheden. Den er ikke irrelevant; den forvandler hele vort liv. Teologen og filosofen Paul Tillich beskrev den menneskelige tilstand som en, der altid indebærer tre slags frygt: frygt for meningsløsheden, frygt for døden og frygt for skyld. Jesus Kristus møder hver enkelt af disse "lige på og hårdt". Han er livsvigtig for enhver af os, fordi han er "vejen, sandheden og livet".

2 Hvem er Jesus?

En missionær, som arbejdede blandt børn i Mellemøsten, var på vej i sin jeep, da hun kørte tør for benzin. Hun havde ingen reservedunk i bilen. Det eneste, hun kunne finde, var en potte. Hun gik halvanden kilometer ad vejen til den nærmeste benzinstation og fyldte potten med benzin. Mens hun var ved at hælde benzinen ned i tanken, kørte en meget stor Cadillac med to velhavende oliesheiker op på siden af hende. De blev meget fascinerede ved synet af hende, der hældte pottens indhold i tanken. En af dem rullede vinduet ned og sagde: "Undskyld mig! Min ven og jeg beundrer Deres tro meget, selv om vi ikke deler Deres religion!"

Nogle mennesker ser det at blive kristen som et sådant blindt spring i tro. Den slags tro som er nødvendig for at kunne forvente, at en bil skulle kunne køre på det sædvanlige indhold i en potte. Og det er sandt: Der kræves et trosskridt for at blive kristen. Men det er ikke et blindt trosspring, men et skridt i tro, baseret på faste historiske beviser. I dette kapitel vil jeg undersøge nogle af disse historiske beviser.

Jeg har hørt, at i et kommunistisk/russisk leksikon bliver Jesus beskrevet som "en mytisk skikkelse, som aldrig har eksisteret". Ingen seriøs historiker ville i dag opretholde en sådan påstand. Der er en masse beviser for Jesu eksistens. Disse kommer ikke kun fra evangelierne og andre kristne skrifter, men også fra ikke-kristne kilder. For eksempel skriver de romerske historikere Tacitus (direkte) og Suetonius (indirekte) om ham. Den jødiske historiker Josephus, født 37 e.kr., beskriver Jesus og hans efterfølgere således:

Nu var der omkring dette tidspunkt en mand ved navn Jesus, fuld af visdom – hvis det er rigtigt at kalde ham en mand, for han gjorde mange undere – en lærer, som underviste mennesker, som modtager sandheden med glæde. Han samlede

både mange jøder og hedninger om sig. Han var Kristus; og de, som elskede ham fra begyndelsen, svigtede ham ikke, da Pilatus, på opfordring af de øverste mænd blandt os, havde dømt ham til døden på korset, for han viste sig levende for dem den tredje dag, som Guds profeter havde forudsagt *det* og tiusinde andre vidunderlige ting vedrørende ham; og den kristne stamme, opkaldt efter ham, eksisterer den dag i dag.⁸

Så der er altså beviser udover Det Nye Testamente for Jesu eksistens. Beviset i Det Nye Testamente er ydermere meget stærkt. Nogle gange siger folk: "Det nye Testamente blev skrevet for lang tid siden. Hvordan kan vi vide, at det, de skrev ned, ikke er blevet ændret igennem årene?"

Svaret er, at vi ved meget præcist gennem den videnskabelige kildekritik, hvad de nytestamentlige forfattere skrev. Grundlæggende gælder, at jo flere tekster vi er i besiddelse af, jo mindre tvivl er der om ægtheden. Den afdøde professor F. F. Bruce (som var professor i tekstkritik og eksegesi ved Manchester universitetet) viser i sin bog *Are the New Testament Documents reliable?* (Er de nytestamentlige håndskrifter påidelige?) hvor rigt Det Nye Testamente er mht. underbyggede manuskripter ved at sammenligne teksterne med andre historiske værker.

Den nedenstående tabel opsummerer kendsgerningerne og viser udstækningen af beviserne for N.T.'s ægthed.

Værk	Hvornår er de skrevet	Tidligste kopi	Tidsrum (år)	Antal kopier
Herodot	488-428 f.kr.	900 e.kr.	1300	8
Thukydid	460-400 f.kr.	900 e.kr.	1300	8
Tacitus	100 e.kr.	1100 e.kr.	1000	20
Cæsars Galliske krige	58-50 f.kr.	900 e.kr.	950	9-10
Livius' romerske historie	59 f.-17 e.kr.	900 e.kr.	900	20
NT	40-100 e.kr.	130 e.kr. (komplette manus. 350 e.kr.)	300	5000+græske 10000 latin 9300 andre
22				

F. F. Bruce påpeger, at af Cæsars Galliske Krige har vi ni eller ti kopier, og den ældste blev skrevet næsten 900 år efter Cæsars levetid. Af Livius' Romerske Historie har vi ikke mere end 20 kopier, den tidligste af dem er fra ca. 900 efter Kristus. Af de fjorten bøger, som indeholdt Tacitus' historier, har kun 20 kopier overlevet; af de seksten årbøger, han skrev, er der ti afsnit af hans to store historiske værker, som bygger helt og holdent på to håndskrifter, et fra det niende århundrede og et fra det elvte. Thukydids historie er stort set kun kendt fra otte manuskripter, som hører til omkring år 900 efter Kristus. Det samme gør sig gældende ved Herodots historie. Alligevel tvivler specialisterne ikke på ægtheden af disse værker, på trods af det store tidsrum og de relativt få håndskrifter.

Hvad angår Det Nye Testamente, har vi en stor rigdom af kilde materialer. Det Nye Testamente blev sandsynligvis skrevet mellem 40 og 100 efter Kristus. Vi har udmærkede hele manuskripter fra Det Nye Testamente, dateret så tidligt som 350 e.kr. (et tidsrum på kun 300 år), papyrus indeholdende det meste af Det Nye Testaments skrifter fra omkring det tredje århundrede og sågar et fragment af Johannesevangeliet fra omkring 130e.kr. Der er over 5.000 græske manuskripter, over 10.000 latinske manuskripter og 9.300 andre manuskripter, såvel som over 36.000 citater skrevet af de første kirkefædre. Som en af de største tekstkritikere nogensinde, F. J. A. Hort, sagde: "I mangfoldigheden og helheden af de beviser, på hvilke de hviler, står de nytestamentlige tekster absolut og uforligneligt alene blandt gamle prosaskrifter."⁹

F. F. Bruce opsummerer beviserne ved at citere Sir Frederick Kenyon, en ledende videnskabsmand på dette område:

Intervallet mellem datoerne for originalskrifterne og det tidligst eksisterende bevis bliver så lille, at det faktisk kan overføres, og den sidste grund for enhver tvivl om, at Skriften er overleveret os, som den blev skrevet, er nu blevet fjernet. Både bogernes ægthed i Det Nye Testamente og deres *generelle integritet* må betragtes som endeligt fastslået.¹⁰

Vi ved fra beviser uden for og inden for Det Nye Testamente, at Jesus eksisterede.¹¹ Men hvem er han? Jeg hørte Martin Scorsese sige på tv, at han lavede filmen *The Last Temptation of Christ* (Kristi sidste fristelse) for at vise, at Jesus var et sandt menneske. Men det er jo ikke noget problem. Få mennesker i dag tvivler på, at Jesus var fuldt menneskelig. Han havde et menneskelegeme; han var nogle gange træt (Joh. 4,6); og sulten (Matt. 4,2). Han havde menneskelige følelser; han var vred (Mark. 11,15-17), han elskede (Mark. 10,21) og han var ked af det (Joh. 11,35). Han havde menneskelige oplevelser; han blev fristet (Mark. 1,13), han lærte (Luk. 2,52), han arbejdede (Mark. 6,3) og han adlød sine forældre (Luk. 2,51).

Men det, mange siger i dag, er, at Jesus *kun* var et menneske – omend en stor religiøs lærer. Komikeren Bill Connolly talte på manges vegne, da han sagde: "Jeg kan ikke tro på kristendommen, men jeg tror, at Jesus var et vidunderligt menneske."

Hvilket bevis er der for, at Jesus var mere end bare et vidunderligt menneske eller en stor morallærer? Som vi skal se, er der en stor portion sandsynlighed. Denne sandsynlighed støtter den kristne påstand om, at Jesus var – og er – Guds enbårne søn. Han er virkelig Guds søn, den anden person i treenigheden.

Hvad sagde han om sig selv?

Nogle mennesker siger: "Jesus påstod aldrig, at han var Gud." Og det er rigtigt, at Jesus ikke gik rundt og sagde ordene: "Jeg er Gud." Men når man ser på alt det, han lærte og proklamerede, er der kun ringe tvivl om, at han var bevidst om at være en mand, hvis identitet var Gud.

Undervisning om sig selv

En af de mest fascinerende ting ved Jesus er, at så meget af hans lære var centreret om ham selv. Han sagde faktisk til mennesker: "Hvis du ønsker at have fællesskab med Gud, har du brug for at komme til mig" (se Joh. 14,6). Det er gennem et fællesskab med ham, at vi træffer Gud.

Der er en hunger dybt i menneskehjertet. Det tyvende århundredes ledende psykologer har alle anerkendt dette. Freud sagde: "Mennesker hungre efter kærlighed." Jung sagde: "Mennesker hungre efter sikkerhed." Adler sagde: "Mennesker hungre efter noget, der har betydning." Jesus sagde: "Jeg er livets brød" (Joh. 6,35). Med andre ord: "Hvis du ønsker at få stillet din sult, må du komme til mig".

Mange mennesker vandrer i mørke og depression, er desillusionerede og desperante. De søger efter ledelse. Jesus sagde: "Jeg er verdens lys. Den, som følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys" (Joh. 8,12). En eller anden sagde til mig, efter at vedkommende var blevet en kristen: "Det var, som om lyset pludselig blev tændt, og jeg kunne se ting for første gang."

Mange frygter døden. En kvinde sagde til mig, at hun nogle gange ikke kunne sove, og at hun vågnede badet i kold sved, bange for døden, fordi hun ikke vidste, hvad der ville ske, når hun døde. Jesus sagde: "Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør" (Joh. 11,25-26).

Så mange er tynget af bekymringer, frygt, angst og skyld. Jesus sagde: "Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile" (Matt. 11,28). De er ikke sikre på, hvordan de skal leve deres liv, eller hvem de skal følge. Jeg

kan huske, at jeg ofte, før jeg blev kristen, blev påvirket af en eller anden og ønskede at blive ligesom ham, og så derefter af en anden person igen og følge ham. Jesus sagde: "Følg mig" (Mark. 1,17).

Han sagde, at det at modtage ham var at modtage Gud (Matt. 10,40); at byde ham velkommen var at byde Gud velkommen (Mark. 9,37), og at have set ham var at have set Gud (Joh. 14,9). Et barn sad engang og tegnede et billede, og dets moder spurgte, hvad det lavede. Barnet svarede: "Jeg tegner et billede af Gud." Moderen sagde: "Lad være med at være fjollet. Du kan ikke tegne et billede af Gud. Ingen ved, hvordan han ser ud." Barnet svarede: "Nå, men det ved de, når jeg er færdig!" Jesus sagde faktisk: "Hvis du ønsker at vide, hvordan Gud ser ud, så se på mig."

Indirekte påstande

Jesus sagde en mængde ting, som, selvom de ikke direkte indbefattede, at han var Gud, viser, at han betragtede sig selv som værende i samme stilling som Gud, sådan som vi vil se i de følgende eksempler.

Jesu påstand om, at han var i stand til at tilgive synder, er velkendt. For eksempel sagde han i et tilfælde til en mand, som var lammet: "Søn, dine synder tilgives dig" (Mark. 2,5). De religiøse lederes reaktion var: "Hvad er det dog, han siger? Han spotter Gud. Hvem kan tilgive synder andre end én, nemlig Gud?" Jesus fortsatte med at bevise, at han havde autoritet til at tilgive synder, nemlig ved at helbrede den lamme mand. Denne påstand om, at han var i stand til at tilgive synder, er så sandelig en chokerende påstand.

C. S. Lewis udtrykker det godt, når han siger i sin bog *Det er kristendom*:

En del af denne påstand kan let gå hen over hovedet på os, fordi vi har hørt den så tit, at vi ikke lægger nogen vægt derpå. Jeg mener påstanden om at kunne tilgive synder – en hvilken som helst synd. Men med mindre den, som taler, er Gud selv, er denne påstand så urimelig, at den næsten synes komisk. Det er

indlysende, at vi kan tilgive noget, andre har gjort imod os. Hvis nogen træder mig over tærne eller stjæler fra mig, kan jeg tilgive vedkommende. Men hvad skal vi stille op med et menneske, som intet er blevet berøvet, og som ikke er blevet trådt på, men som meddeler, at han har tilgivet os for at have trådt andre over tærne og stjålet andre folks penge? At han ikke er rigtig klog, ville være det næste, vi kunne finde på at sige om ham. Og alligevel var det det, Jesus gjorde. Han sagde til folk, at deres synder var dem tilgivet – og det gjorde han uden først at have talt med de andre implicerede – dem, som deres synd var gået ud over. Uden tøven opførte han sig, som om han var den part, det hele hovedsageligt angik – den part, der var blevet forurettet mest ved alle overtrædelserne. Alt dette giver kun mening, hvis han virkelig var den Gud, hvis love bliver brudt, og hvis kærlighed bliver såret ved hver eneste synd. I enhver andens mund end Guds ville disse ord ganske enkelt indebære en dårskab og en indbildskhed, der ikke findes nogen til i historien.¹²

En anden speciel påstand, som Jesus fremførte, var, at han en dag skulle dømme verden (Matt. 25,31–32). Han sagde, at han ville vende tilbage og "tage sæde på sin herligheds trone" (v. 31). Alle nationer skulle samles foran ham. Han ville dømme dem. Nogle ville modtage den arv og det evige liv, som var beredt for dem siden verdens skabelse, men andre ville lide straffen: At være skilt fra ham for evigt.

Jesus sagde, at han vil beslutte, hvad der skal ske med hver enkelt af os ved tidernes ende. Han vil ikke blot være Dommeren, han vil også være kriteriet for dommen. Hvad der sker med os på Dommens Dag, afhænger af, hvilket svar vi giver Jesus i dette liv (Matt. 25,40 og 45). Forestil dig, at præsten i din lokale kirke gik op på prædikestolen og sagde: "På den dag vil I alle vise jer for mig, og jeg vil fastsætte jeres evige skæbne. Hvad der sker med jer vil afhænge af, hvordan I har behandlet mig og mine efterfølgere."

Det ville være fuldkommen meningsløst af et almindeligt menneske at komme med en sådan påstand. Her har vi en anden indirekte påstand om at være den almægtige Gud.

Direkte påstande

Når han fik spørgsmålet: "Er du Kristus, den Velsignedes søn?" svarede Jesus: "Det er jeg. Og I skal se Menneskesønnen sidde ved den Almægtiges højre hånd og komme med himlens skyer." Da flængede ypperstepræsten sine klæder og sagde: "Hvad skal vi nu med vidner? I har selv hørt bespottelsen. Hvad mener I?" (Mark. 14,61-64). I denne forbindelse så det ud til, at Jesus blev dømt til døden for den påstand, han fremkom med om sig selv. En påstand, som var ensbetydende med en påstand om at være Gud, var blasfemisk i jødiske øjne og førte til dødsdom.

En anden gang, da jøderne begyndte at stene Jesus, spurgte han: "Mange gode gerninger fra Faderen har jeg vist jer; hvilken af de gerninger vil I stene mig for?" De svarede, at de ville stene ham, ikke for de gerninger han havde gjort, men for bespottelse: "fordi du, der er et menneske, gør dig selv til Gud" (Joh. 10,33, min kursiv). Hans fjender troede helt klart, at det var nøjagtig, hvad han sagde.

Da Thomas, én af hans disciple, knælede ned for Jesus og sagde: "Min Herre og min Gud" (Joh. 20,28), vendte Jesus sig ikke mod ham og sagde: "Nej, nej, sig ikke det; Jeg er ikke Gud." Han sagde: "Du tror, fordi du har set mig. Salige er de, som ikke har set og dog tror" (Joh. 20,29). Han irettesatte Thomas for at være langsom i opfattelsen.

Hvis én eller anden kommer med påstande som disse, har vi behov for at undersøge dem. Der er alle mulige slags mennesker, som kommer med alle mulige slags påstande. Den blotte kendsgerning, at en eller anden påstår at være nogen, betyder ikke nødvendigvis, at de har ret. Der er mange mennesker, nogle i psykiatriske hospitaler, som er forvirrede. De tror, at de er Napoleon eller Paven, men det er de ikke.

Så hvordan kan vi tjekke menneskers påstande? Jesus påstod, at han var Guds enbårne Søn, kød skabt af Gud. Der er tre logiske muligheder. At påstandene var usande; enten vidste han, at de var usande – i så fald var han en svindler, og en ond svindler. Det er den første mulighed. Eller også vidste han det ikke – i så

fald var han vildført; ja, han var faktisk gal. Det er den anden mulighed. Den tredje mulighed er, at påstandene var sande.

C. S. Lewis udtrykker det således:

Et menneske, der blot var et menneske, men sagde de ting, Jesus sagde, ville ikke være en stor morallærer. Han ville enten være sindssyg – på linie med en mand, som påstår, at han er et hårdkogt æg – eller også ville han være Djævelen selv. Du må træffe dit valg. Enten var, og er, dette menneske Guds søn, eller også er han en galing eller noget endnu værre ... Men fri os fra det nedladende vås om, at han var en stor menneskelig lærer. Den udvej har han ikke givet os. Det var ikke hans hensigt.¹³

Hvilke beviser understøtter det, han sagde?

For at undersøge hvilken af disse tre muligheder der er den rigtige, må vi undersøge det bevis, vi har for hans liv.

Hans undervisning

Jesu lære er i vid udstrækning anerkendt som den største lære, som nogensinde er kommet ud af noget menneskes mund. Selv folk, som ikke er kristne, siger: "Jeg elsker Bjergprædiken; jeg lever efter den." (Hvis de læser den, ville de indse, at det er nemmere sagt end gjort, men de anerkender, at Bjergprædiken er en god lære).

Bernard Ramm, en amerikansk teologiprofessor, sagde dette om Jesu lære:

Den bliver læst mere, citeret mere, elsket mere, troet mere og oversat mere, fordi det er de største ord, som nogensinde er talt ... deres storhed ligger i den rene og fine åndelighed, i klart, definitivt og autoritativt at tackle de største problemer, som opstår i menneskets bryst ... Ingen anden mand kan besvare disse fundamentale menneskelige spørgsmål, som Jesus besvarede dem. Det er den slags ord og den slags svar, som vi forventer, at Gud giver.¹⁴

Hans lære er fundamentet i hele vor vestlige civilisation.

Mange af lovene i England var oprindeligt baserede på Jesu lære. Vi gør fremskridt på praktisk talt ethvert område af videnskaben og teknologien. Vi rejser hurtigere og véd mere, og dog har ingen i næsten 2.000 år lavet forbedringer i Jesu morallære. Kunne denne lære virkelig være kommet fra en svindler eller galning?

Hans undere

Jesus sagde, at de mirakler han udførte, i sig selv var bevis for, at "Faderen er i mig og jeg i Faderen" (Joh. 10,38).

Jesus må have været den mest ekstraordinære mand at have omkring sig. Nogle gange siger mennesker, at kristendom er kedelig. Tja, det var ikke kedeligt at være sammen med Jesus.

Da han var til en fest, gjorde han vand til vin (Joh. 2,1-11). Han modtog en mands madpakke og mangfoldiggjorde den, så den kunne mætte tusinder (Mark. 6,30-44). Han havde kontrol over elementerne og kunne tale til vinden og bølgerne og derved standse en storm (Mark. 4,35-41). Han udførte de mest bemærkelsesværdige helbredelser: åbnede blindes øjne, fik de døde og stumme til at høre og tale og gjorde den lamme i stand til at gå igen. Da han besøgte et hospital, blev en mand, der havde været invalid i otte og tredive år, i stand til at tage sin seng og gå (Joh. 5,1-9). Han satte mennesker fri fra onde magter, som havde domineret deres liv. Ved visse lejligheder bragte han endda nogle, som var døde, tilbage til livet (Joh. 11,38-44).

Dog var det ikke kun hans mirakler, som gjorde hans værk så imponerende. Det var hans kærlighed, specielt for dem, der ikke var elskede (for eksempel de spedalske og de prostituerede), som tilsyneladende motiverede alt det, han gjorde. Og mest af alt virker den enestående kærlighed, som han udviste på korset (der, som vi skal se i det næste kapitel, var hovedårsagen til, at han kom til jorden). Da de torturerede ham og naglede ham til korset, sagde han: "Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør" (Luk. 23,34). Dette er sandelig ikke en ond eller gal mands handlinger, vel?

Hans karakter

Jesu karakter har imponeret millioner, som ikke ville kalde sig selv for kristne. For eksempel skrev Bernard Levin om Jesus:

Er Kristi natur ikke med Det Nye Testaments ord nok til at gennemføre sjælen i enhver, som har en sjæl, som kan gennemføres? ... Han træder stadig i forgrunden i verden, hans budskab er stadig klart, hans medlidenhed stadig uendelig, hans trøst stadig effektiv, hans ord stadig fulde af herlighed, visdom og kærlighed.¹⁵

En af mine yndlingsbeskrivelser af Jesu karakter kommer fra den tidligere lordkansler, Lord Hailsham. I sin selvbiografi *The Door Wherein I Went!* beskriver han, hvordan personen Jesus blev levende for ham, mens han var på universitetet:

Det første vi må lære om ham er, at vi burde have været fuldstændig henrykte over hans selskab. Jesus var uimodståeligt attraktiv som menneske ... De korsfæstede en ung mand, vital, fuld af liv og livsglæde, og endda mere latterens herre, én, som var så ypperligt attraktiv, at folk fulgte med ham for den rene, skære fornøjelses skyld ... det tyvende århundrede bliver nødt til at tage sit syn på denne herlige og glade mand, hvis blotte tilstedeværelse fyldte hans fæller med glæde, i sig igen. Han var ingen svag galilæer, men en sand rottefænger fra Hammel, som ville have, at børnene skulle være glade og le rundt omkring ham og hvine af glæde, når han tog dem op.¹⁶

Her var en mand, som gav enestående eksempler på uselvskhed, men aldrig selvmiddelheden, ydmyghed, men ikke svaghed, glæde, men aldrig på en andens bekostning, mildhed, men ikke eftergivenhed. Han var en mand, i hvem selv hans fjender ingen fejl kunne finde, og hvor venner, som kendte ham godt, sagde, at han var uden synd. Ingen kunne sige, at en mand med en sådan karakter var enten ond eller ude af balance, vel?

Hans opfyldelse af Det Gamle Testaments profetier

Wilbur Smith, den amerikanske, teologiske forfatter, sagde:

Den gamle verden havde mange forskellige anordninger for at forudsige fremtiden, kendt som spådom, men efter græske skalaer og latinsk litteratur kan vi ikke finde nogen virkelig specifik profeti om en stor historisk begivenhed, som skulle finde sted i en fjern fremtid, eller nogen profeti om en Frelser, som skulle komme iblandt mennesker ... Islam kan ikke pege på nogen profetier om Muhammeds komme, udtalt hundreder af år før hans fødsel. Heller ikke grundlæggerne af nogen kult i dette land kan pege på en gammel tekst, som specifikt forudsiger deres opståen.¹⁷

I Jesu tilfælde kan vi. Han opfyldte over 300 profetier (udtalt af forskellige stemmer i en periode på over 500 år), inklusive 29 hovedprofetier opfyldt på en enkelt dag – den dag han døde. Selvom nogle af disse profetier måske ville være blevet opfyldt på en eller anden måde, da profeten levede, blev de ultimativt opfyldt i Jesus Kristus.

Måske kunne man sige, at Jesus var en dygtig svindler, som bevidst satte sig for at opfylde disse profetier for at vise, at han var den Messias, som blev forudsagt i Det Gamle Testamente.

Problemet ved det forslag er for det første, at alene antallet af disse profetier ville have gjort det ekstremt vanskeligt. For det andet havde han, menneskeligt talt, ingen kontrol over mange af begivenhederne. For eksempel var den nøjagtige måde, han døde på, forudsagt i Det Gamle Testamente (Esaj. 53), hans begravelsesplads og selv hans fødested (Mik. 5,2). Hvad nu, hvis Jesus havde været en svindler, som ønskede at opfylde alle disse profetier? Det ville have været en smule for sent på det tidspunkt, han fandt ud af, hvor han skulle være født!

Hans opstandelse

Jesu Kristi fysiske opstandelse fra de døde er hjørnesten i kristendommen. Men hvad er beviset for, at det virkelig skete? Jeg vil gerne gøre rede for beviset under fire overskrifter.

1. *Hans fravær i graven.* Der er blevet fremført mange teorier som forklaring på den kendsgerning, at Jesu legeme var fraværende i graven på Påskedagen, men ingen af dem er særligt overbevisende.

For det første er det blevet foreslået, at Jesus ikke døde på korset. Der var engang en overskrift i *Today Newspaper*: "Jesus døde ikke på korset". Dr. Trevor Lloyd Davies påstod, at Jesus stadig var i live, da han blev taget ned fra korset, og at han kom sig senere.

Jesus havde undergået en romersk piskning, under hvilken mange døde. Han havde været naglet til et kors i seks timer. Kunne en mand i denne tilstand skubbe en sten, som muligvis vejede halvandet ton, væk? Soldaterne var klart overbeviste om, at han var død, ellers ville de ikke have taget hans legeme ned. Hvis de havde tilladt en fange at undslippe, ville de have udsat sig selv for dødsstraf.

Soldaterne opdagede ydermere, at Jesus allerede var død, "en af soldaterne stak ham i siden med et spyd, og der kom straks blod og vand ud" (Joh. 19,34). Dette er tilsyneladende den adskillelse af sammenklumpe blodlegemer og serum, som, ved vi i dag, er et stærkt medicinsk bevis på, at Jesus var død. Johannes skrev det ikke af denne grund; han ville ikke have ejet den viden, og det gør det til et endnu kraftigere bevis på, at Jesus så sandelig var død.

For det andet er det blevet sagt, at disciplene stjal liget. Nogle har foreslået, at disciplene stjal liget og startede et rygte om, at Jesus var opstået fra de døde. Når vi ser bort fra den kendsgerning, at graven var bevogtet, er denne teori psykologisk usandsynlig. Disciplene var deprimerede og desillusionerede, da Jesus døde. Det ville have krævet noget ekstraordinært at forvandle apostlen Peter til den mand, som prædikede Pinedag, da 3.000 mennesker blev omvendt.

Når man tilmed overvejer, hvor meget de havde lidt for det, de troede på (pisk, tortur og for nogle selv døden), er det utænkeligt, at de ville være forberedt på at udholde alt det for noget, de vidste var usandt. Jeg har en ven, som var videnskabsmand på universitetet i Cambridge, og som blev en kristen, fordi han, da han undersøgte beviset, blev overbevist om, at disciplene ikke ville have været villige til at dø for noget, de vidste var en løgn.

For det tredje har nogen sagt, at myndighederne stjal liget. Dette ser ud som den mindst sandsynlige teori af dem alle. Hvis myndighederne havde stjålet liget, hvorfor fremviste de det så ikke, da de prøvede at bortforklare rygter om Jesu opstandelse fra de døde?

Johannes' beskrivelse af gravklæderne er det måske mest fascinerende bevis vedrørende Jesu manglende tilstedeværelse i graven. Den "tomme grav" er på en måde en forkert benævnelse. Da Peter og Johannes gik ind i graven, så de gravklæderne, som var, som den kristine apologet Josh McDowell udtrykker det i *The Resurrection Factor*: "som en sommerfuglelarves tomme puppe" – når sommerfuglen er dukket frem.¹⁸ Det var, som om Jesus simpelthen var gået igennem gravklæderne. Ikke overraskende, at Johannes "så og troede" (Joh. 20,8).

2. *Hans tilsynkomst for disciplene*. Var disse hallucinationer? Concise Oxford Leksikon beskriver en hallucination som en "klar opfattelse af en ydre genstand, som ikke er til stede". Hallucinationer opstår normalt hos meget nervøse, meget fantasifulde og meget ængstelige mennesker eller hos mennesker, som er syge eller på stoffer. Disciplene passer ikke ind i nogen af disse kategorier. Djærve fiskere, skatteopkrævere og skeptikere som Thomas får sandsynligvis ikke hallucinationer. Mennesker, som får hallucinationer, vil sandsynligvis ikke pludselig holde op med at få dem. Jesus viste sig for sine disciple ved elleve forskellige lejligheder gennem en periode på seks uger. Antallet af lejligheder og deres pludselige ophør gør hallucinationsteorien meget usandsynlig.

Over 550 mennesker så ydermere den opstandne Jesus. Det

er muligt for en person at have hallucinationer. Måske er det også muligt, at to eller tre personer har den samme hallucination. Men er det sandsynligt, at 550 mennesker alle ville have den samme hallucination?

Endelig er hallucinationer subjektive. Der er ingen objektiv virkelighed – det er ligesom at se et spøgelse. Jesus kunne røres, han spiste et stykke stegt fisk (Luk. 24,42-43) og ved en lejlighed lavede han morgenmad for disciplene (Joh. 21,1-14). Peter siger: "vi som spiste og drak sammen med ham, efter at han var opstået fra de døde" (Ap.G. 10,41).

Han konverserede længe med dem og lærte dem mange ting om Guds rige (Ap.G. 1,3).

3. *Den umiddelbare virkning*. Virkningen af Jesu opstandelse fra døden gjorde, som man kunne forvente, et dramatisk indtryk på verden. Kirken blev født og voksede med overordentlig stor fart. Som Michael Green, forfatter til mange populære og lærde værker, udtrykker det således:

Kirkel[n] ..., begyndende med en håndfuld uuddannede fiskere og skatteopkrævere, fejede tværs over hele den kendte verden i de næste tre hundrede år. Det er en storartet og forunderlig historie om fredelig revolution uden sidestykke i verdenshistorien. Den kom omkring, fordi kristne var i stand til at sige til dem, som spurgte: "Jesus ikke blot døde for dig. Han er levende! Du kan møde ham og selv opdage den virkelighed vi taler om!" Det gjorde de, og de sluttede sig til kirken, og kirken, født ud af den påskegrav, spredte sig overalt.¹⁹

4. *Den kristne erfaring*. Utallige millioner af mennesker gennem tiderne har oplevet den opstandne Jesus Kristus. De består af mennesker af enhver farve, race, stamme, kontinent og nationalitet. De kommer fra forskellig økonomisk, social og intellektuel baggrund. Dog er de alle forenede i en fælles oplevelse af den opstandne Jesus Kristus. Wilsom Carlisle, som var leder af Kirkens Kortsær i England, prædikede engang på Hyde Park Hjørnet. Han sagde: "Jesus Kristus er levende i dag." En af tilhørerne skreg til ham: "Hvordan ved du det?" Wilson

Carlisle svarede: "Fordi jeg talte med ham i en halv time her til morgen!"

Millioner af kristne over hele verden oplever i dag et forhold til den opstandne Jesus Kristus. Gennem de seneste 18 år har jeg gennem mine erfaringer fundet ud af, at Jesus Kristus er levende i dag. Jeg har oplevet hans kærlighed, hans kraft og et virkeligt forhold, som overbeviste mig om, at han virkelig er i live.

Beviset på, at Jesus stod op fra de døde, er meget omfattende. En tidligere højesteretspræsident i England, Lord Darling, sagde: "Der eksisterer så overvældende beviser, både positive og negative, faktiske og udførlige, til fordel for den levende sandhed, at ingen intelligent jury i verden kunne undgå at komme med den kendelse, at historien om opstandelsen er sand."²⁰

Tidligere i kapitlet så vi på, hvad Jesus sagde om sig selv: at der kun var tre realistiske muligheder – enten var og er han Guds søn, eller også var han en galning eller noget værre. Når man ser på bevismaterialet, giver det ingen mening at sige, at han var gal eller ond. Hele vægten af hans lære, hans værk, hans karakter, hans opfyldelse af Det Gamle Testaments profetier og hans overvindelse af døden gør disse forslag absurde, ulogiske og utroværdige. På den anden side støtter de, på den stærkest mulige måde, Jesu egen bevidsthed om at være en mand, hvis identitet var Gud.

C. S. Lewis opsummerer det således:

Vi står da ansigt til ansigt med et skræmmende alternativ. Den mand, vi taler om, var (og er) akkurat, hvad han sagde eller også en galning eller noget værre. Nu er det oplagt for mig, at han var hverken en galning eller en fjende; og konsekvensen bliver, hvor mærkeligt eller skræmmende eller usandsynligt det end ser ud, at jeg må acceptere det synspunkt, at han var og er Gud. Gud er landet på denne fjendebesatte jord i menneskelig skikkelse.²¹

Hvorfor døde Jesus?

Mange mennesker i dag går rundt med et kors i deres øreringe, armbånd eller halskæder. Vi er så vant til at se dette, at vi ikke bliver chokerede over det. Vi ville måske blive det, hvis vi så nogen bære en galge eller en elektrisk stol i en kæde; men korset var lige så meget et henrettelsesredskab. Det var faktisk én af de grusomste henrettelsesmetoder, menneskeheden har kendt. Det blev afskaffet i år 315 e.kr., fordi selv romerne fandt ud af, at det var for umenneskeligt.

Dog har korset altid været betragtet som et symbol på den kristne tro. En stor del af Evangelierne handler om Jesu død. Meget af resten af Det Nye Testamente sørger for at forklare, hvad der skete på korset. Kirkens vigtigste del af gudstjenesten, nadveren, centrerer omkring Jesu ødelagte legeme og udgydte blod. Kirker bliver ofte bygget i korsform. Da apostlen Paulus tog til Korinth, sagde han: "For jeg havde besluttet, at jeg hos jer ikke ville vide af andet end Jesus Kristus, og det som korsfæstet" (1. Kor.2.2). De fleste ledere, som har påvirket nationer eller selv ændret verden, bliver husket for det indtryk, deres liv gjorde; men Jesus, som mere end nogen anden person ændrede verdenshistoriens ansigt, bliver ikke husket så meget for sit liv som for sin død.

Hvorfor fokuseres der så meget på Jesu død? Hvad er forskellen på hans død og Sokrates' død, eller en af martyrerne, eller krigsheltenes? Hvorfor døde han? Hvad udrettede han ved sin død? Hvad betyder det, når Ny Testamente siger, at han døde "for vore synder"? Disse er nogle af de spørgsmål, jeg gerne vil forsøge at besvare i dette kapitel.

Hvad er menneskets største behov?

Nogle gange siger folk: "Jeg har ingen behov for kristendommen." De siger noget i retning af: "Jeg er ret lykkelig; mit liv er fyldt, og jeg forsøger at være venlig over for andre